

1. Tõsised mõtted.

Sa, maa ja taewa välistseja Jõland!
 Su kājul feerlew id iðik pääkesed;
 Ka meie väise lähab õvuul looja
 Su iqawese kāsu järele,
 Ja tõuseb koidu süles jälle üles
 Ta oma miljonite joontega.
 Ob önnis see, kes kuldse väisse weerul
 Ka mõõda läinud elu peal'
 Wööb oma röömuist valget paista lasta
 Ning tanda head, mis läinud pääewal tehtud,
 Ja olgu sa see hea tall eneselle
 Ehs omal wennal üksipäini tehtud,
 Ja olgu ta kas mõne bingewia
 Ehs efsituse ära heitmine,
 Mis full ja sinu wennal sahju tõi:
 Sa heidad röömuga õõ rabule.
 Kui kerge on full une rahu teeni,
 Kui kerge full head teha pääewa a'al!
 Kell puuduks asia, head teha teisel,
 Ja fellest nödrast inimeiest fin
 Ei woolats paha meel ja himu läbi,
 Kell poleks tarvis wastu rindu lüüa?
 Kas on siis ülraske teba head?
 Ei raske see. Kuid ola kindlat meett
 Ja uuendatut tahimist nõuab ta.
 On raske see, üks pääewgi olla hea?
 Ob, siiu etuväew on lübile!
 Kas pole lübikene iga elu?
 Sest saagu siis me pääewad abelaks
 Kuid lülidest fin koffu palmitud,
 Kes ennast ükskord taewa trooniks loowad,
 Mis imelisult hulgab õige veas!
 Suurt häda wöökem weiksteks jauta,
 Sest suurt ei jõua seegi inime

Ei korraga, et ruttu ärafanda
 Ta alles murega ja aega mõõda,
 Kord jõuab oma teede otsale.
 Sa, Isa, aga lae armu paista,
 Kui pääewa walquist iga palgele,
 Kes wäsimata nõuab auusust fin;
 Sest ilma Sinu ormuta me põrm,
 Ning seda teadku iga inime!
 Me nödrad, wöömatumad hulgani
 Ja patustama walmis iga pääew,
 Ja halbus tahab hinge wangista
 Ning inimese waba faela ümber
 Neeluse orja ifet fiduda.
 Kui sa ei aita, suristiku kaldal
 Meid oma käel ei kannia, Isa siis
 Hing langeb, lähab enesega kohti
 Ning teeb see paha, mis ta muidu põlgab.
 Ei liiga suureks oma jõudu pia,
 Ka liiga nödraks ära ennast tee;
 Kuid taewa poolle issa waata sa,
 Sest seal su pärts oja, isamaa.
 Ob, usu Isa armu, ole sa
 Ta abi peale lootja alati,
 Kui lähad wöötlusele ilmaga!

2. Linnu muna.

Luodusteadline seletus.

J. Kunder.

Iga põllumees on omas lapse põlves näinud, kudas tema isa sügisel fariloomi talveks tappis. neid torra pärast oma terawa nua abil tüllideks lahutas, nende sielonna ettevaatlisult tükk tüki järele wäija wööttis ja igat tülli oma iseäralise nimega nimetada mõistis. . . . Seal seisid ehs finagi, auustatud lugeja sagedaste juures